

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
СУМСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ЦЕНТР ЗАОЧНОЇ, ДИСТАНЦІЙНОЇ ТА ВЕЧІРНЬОЇ ФОРМ НАВЧАННЯ

Кафедра журналістики та філології

**ДОБІРКА ЖУРНАЛІСТСЬКИХ МАТЕРІАЛІВ
З ПРОБЛЕМ КУЛЬТУРИ
Selection of journalistic materials: cultural issues**

Кваліфікаційна робота
освітнього рівня «магістр»
освітньої програми 061 Журналістика
Узької Марини Андріївни

Науковий керівник:
Жиленко Ірина Рудольфівна
доцент, доктор філологічних наук

Узька М. А. Добірка журналістських матеріалів з проблем культури: робота на здобуття кваліфікаційного ступеня магістр; спец.: 061 – журналістика / М. А. Узька; наук. керівник І. Р. Жиленко. – Суми: СумДУ, 2020. – 54 с.

У роботі висвітлено питання актуальності та важливості культурної проблематики; тематичний аспект на сторінках ЗМІ – видань «Ваш Шанс» та «Україна молода»; проведено дослідження інформаційних запитів аудиторії; створено авторську добірку журналістських матеріалів з проблем культури.

Ключові слова: культурна і журналістика, культурна проблематика, «Україна молода», «Ваш Шанс», проблеми культури в журналістиці.

ЗМІСТ

I. ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА	4
ВСТУП	4
1. СУЧАСНА ЖУРНАЛІСТИКА І КУЛЬТУРА:.....	6
ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ	6
1.1 Місце культури в житті	6
1.2 Діяльність журналіста у просторі культури.....	7
2. ОБҐРУНТУВАННЯ ІНФОРМАЦІЙНОГО ПРОДУКТУ НА ОСНОВІ АНАЛІЗУ ІНФОРМАЦІЙНОГО РИНКУ	9
3. СПЕЦИФІКАЦІЯ ІНФОРМАЦІЙНОГО РИНКУ	14
3.1 Структура.....	14
3.2 Технічна характеристика обсягу	14
3.3 Авторська ідея	15
3.4 Специфікація аудиторії	18
СПИСОК ВИКОРИСТАННИХ ДЖЕРЕЛ	25
II. ІНФОРМАЦІЙНИЙ ПРОДУКТ.....	27
Щоденник волонтера Євробачення.....	27
Святослав Вакарчук. Післяконцертне.....	35
Рецензія на фільм «Теорія всього».....	39
Atlas Weekend моїми очима	41
Вулична музика в Україні — яка вона?	47
Рецензія на фільм «Збірка промінців надії»	50
Концертні реалії у 2020	52
ВИСНОВКИ.....	53
ДОДАТКИ.....	56

I. ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА

ВСТУП

Французький громадський діяч Едуар Ерріо влучно визначив поняття «культура»: «це те, що залишається, коли все інше забуте». На тлі політичних скандалів та всесвітньої кризи, унаслідок пандемії COVID-19 сучасні ЗМІ приділяють надзвичайно мало уваги культурній проблематиці. Проте саме культура наповнює людину та надихає на нові звершення, додає сил і наснаги, до того ж «культура – пам'ять людства про самого себе», – говорив музикант Олексій Тегін.

Сьогодні можна знайти безліч матеріалів про політику, медицину, військові конфлікти, але все менше текстів про театральні вистави, концерти або шедеври кінематографії.

Зазвичай журналістські матеріали культурного характеру розміщують у кінці випусків, а більшість популярних видань навіть не мають постійної однойменної рубрики. Тексти про музику, кіно та літературу губляться в інформаційному середовищі, яке перенасичене «важкими» темами.

Попри те, що культурна проблематика завжди залишається в аутсайдерах, багато журналістів присвячують себе саме цій темі та старанно працюють задля читача.

За ініціативою молодих авторів, які усвідомлюють важливість обраної теми, поступово з'являються нові інтернет-платформи, що висвітлюють культурні події, розповідають про відомих акторів, музикантів, нові художні твори. Наприклад, за останні два роки великої популярності набрав онлайн-журнал «СЛУХ», що спеціалізується на музичній журналістиці.

Питанням кіномистецтва присвячене видання «Vertigo», художній літературі – «Літакцент», «Читомо»; візуальній культурі – онлайн-видання «МіТЕЦ» («Мистецька ініціатива тимчасового єднання цінностей»). Журнал

«Український театр», що був одним із найстаріших ЗМІ в Україні, з 2018 року припинив існування, натомість зберігся сайт.

Тему культурної проблематики у своїх наукових роботах досліджували такі науковці: О. Боришполець, В. Здоровега, В. Владимиров, В. Галацька, М. Григорян, Ю. Лотман, Л. Мар'їна, А. Тертичний, М. Феллер, A. Green, P. Taylor, L. Davies, L. Delaney, E. Keaney.

Актуальність роботи обумовлена необхідністю привернути увагу до теми культурних проблем у сучасних ЗМІ, що недостатньо висвітлюється на сторінках друкованої періодики.

Мета кваліфікаційної роботи — створити авторський інформаційний продукт, що містить журналістські матеріали культурного спрямування.

Завдання роботи:

- опрацювати літературу та наукові праці з обраної теми;
- дослідити друковані видання «Україна молода» та «Ваш шанс» на предмет висвітлення журналістських матеріалів культурного спрямування;
- провести соціологічне опитування з метою визначити рівень активності, інформаційні потреби та зацікавленість читача темою культури;
- написати журналістські матеріали з проблем культури;

Структура роботи. Кваліфікаційна роботи містить: пояснювальну записку, у якій описана актуальність теми, мета та завдання, теоретичні засади, обґрунтування інформаційного продукту шляхом аналізу інформаційного ринку, специфікація інформаційного продукту, список використаних джерел (21 позиція); інформаційний продукт, що описує власне розуміння автором теми культури, висновки, додатки. Обсяг основного тексту роботи – 54 сторінки.

1. СУЧАСНА ЖУРНАЛІСТИКА І КУЛЬТУРА: ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ

1.1. Місце культури в житті

Культура – життєва сила суспільства, виражена багатьма способами [21, с. 14]. Коли ми розповідаємо, ділимося історіями, відзначаємо традиційні свята, пам'ятаємо про минуле та будуємо плани на майбутнє, наше творче сприйняття допомагає зрозуміти, хто ми є та допомагає нам бачити світ очима інших.

Так, часто люди, які цікавляться іноземними мовами, намагаються зануритися у культуру певної країни, аби краще зрозуміти її особливості, оскільки саме культура першочергово впливає на всі сфери життєдіяльності народу та формує спосіб життя як суспільства, так і окремої особистості.

Проте для того, щоб з'ясувати роль та місце культури в житті, необхідно визначити, що являє собою термін «культура». Вперше він виник у Давній Греції від латинського слова «cultura», що означає «оброблення» та «догляд». Відповідно, «культура» – це обробка землі, розведення рослин, тварин і т.д. Однак так само перекладається й інший латинський термін «cultus», а разом вони допускають і друге, характерне для римської античності тлумачення – поклоніння, шанування, освіти, виховання і розвиток [6, с. 89].

Крім того, у тлумачному словнику української мови за редакцією І. К. Білодіда, термін «культура» визначається як сукупність матеріальних і духовних цінностей, створених людством протягом його історії; рівень розвитку суспільства у певну епоху; те, що створюється для задоволення духовних потреб людини [13].

Сьогодні кожна людина по-різному інтерпретує значення культури, а також галузі, які вона охоплює. Хтось пов'язує культуру з освітою, а хтось ототожнює її з рівнем духовного розвитку людей та накопиченими

цінностями. У повсякденному житті це слово найчастіше пов'язане з музеями, театрами, мистецтвом, бібліотеками, архітектурою та літературою.

За Ю. Лотманом, культура – соціальний феномен, атрибут людської діяльності, у якому найбільш яскраво та чітко проявляється сама суть людської природи, а саме: вміння усвідомлено створювати й застосовувати на благо всього соціуму якісь принципово нові предмети, соціальні механізми, які сприяють формуванню тих або інших матеріальних і духовних цінностей; вміння відкладати на згадку ці предмети й механізми з метою збагачення своєї свідомості й досягнення якихось нових, незвіданих висот у розвитку [10, с. 73].

Культура, безперечно, є центральною темою сучасних суспільних наук. Для того, щоб зрозуміти, як люди думають, що відчувають, оцінюють, діють і висловлюють свою думку, необхідно вивчати культури, які вони створюють, і, в свою чергу, які створюються ними [18, с. 22].

На додаток до своєї внутрішньої цінності культура забезпечує важливі соціальні та економічні вигоди. Завдяки покращенню навчання, толерантності та можливості об'єднуватися з іншими, культура покращує якість нашого життя та загальний добробут як окремих людей, так і громад [17, с. 10].

Культура допомагає зміцнювати громади. Об'єднуючи людей, такі культурні заходи, як фестивалі чи ярмарки, створюють соціальну солідарність та згуртованість, сприяючи соціальній інтеграції, розширенню можливостей громад [19, с. 11].

Крім того, культурна діяльність відіграє ключову роль у зменшенні бідності та стратегіях громад, що перебувають у групі ризику [20, с. 14].

1.2 Діяльність журналіста у просторі культури

Кожному якісному журналістському матеріалу передують пошук та збір інформації на обрану тему. Автор, що працює над текстом про культуру,

може звертатися як до загальнодоступних, так і до закритих джерел. Необхідні дані можна дізнатися, наприклад, через запит до офіційних прес-служб культурних організацій (театр, галерея, музей, філармонія тощо).

Варто завжди пам'ятати про можливі зміни, що можуть вплинути на проведення заходу, який буде висвітлено у ЗМІ. Тому особиста присутність автора на події, про яку йдеться у його тексті — необхідність, яка забезпечує точність та достовірність інформації у матеріалі.

Також один із інструментів журналіста під час пошуку інформації на тему культури — коментарі. Це можуть бути фахівці, організатори або власне автори (якщо мова йде, наприклад, про фото- або картинну виставку). Необхідні коментарі, що доповняють творчий матеріал автора повнотою думок, можна знайти на офіційних сторінках культурних установ в інтернеті. Однак, зважаючи на те, що якісний матеріал — оперативний матеріал, автор має вчасно випускати свої тексти. Саме тому важливо створювати власну базу джерел інформації, аби отримувати коментарі швидко та з «перших уст».

Окрім того, важливо пам'ятати одну із головних вимог під час роботи з джерелами: брати ту інформацію, що стосується виключно сфери професійної компетенції тієї чи іншої особи, яка дає свій коментар.

Для автора, який пише аналітику, надзвичайно важливим є вміння оцінювати працю діячів культури, аби надати у матеріали потенційні можливості для росту. І. Дзялошинський зазначає, що це можуть бути матеріали про те, що тому або іншому театру необхідно (бажано) додати у свій репертуар: або класики, або, навпаки, сучасних п'єс [5, с. 456].

Дослідниця Л. Мар'їна, вивчаючи зв'язок сучасної журналістики з культурою, наводить слова професора В. А. Сидорова, який вважає, що «журналістика, будучи найважливішою ланкою духовного життя людини, виступає як суспільно значуща цінність. ... Цінність журналістики похідна від культури та взаємодіє з культурою журналіста» [11, с. 73].

Таким чином, завдання журналіста – встигати відслідковувати нові події й напрями у культурній галузі й піднімати нагальні питання на розгляд читача.

2. ОБҐРУНТУВАННЯ ІНФОРМАЦІЙНОГО ПРОДУКТУ НА ОСНОВІ АНАЛІЗУ ІНФОРМАЦІЙНОГО РИНКУ

Під час написання кваліфікаційної роботи ми провели аналіз актуального інформаційного ринку у формі моніторингу періодики.

Моніторингом називається певне «стеження» за будь-яким явищем, систематично повторюваний «замір» одних і тих же параметрів у певній сфері діяльності. Предметом моніторингу виступають конкретні характеристики (вибір їх залежить від мети моніторингу) різних явищ безпосередньо в момент дослідження [15, с. 15].

Для цього ми обрали два видання: суспільно-діловий тижневик «Ваш Шанс» та щоденну інформаційно-політичну газету «Україна молода».

Ми обрали ці газети, щоб провести дослідження тенденцій висвітлення культурних проблем на шпальтах преси двох типів: регіональної та всеукраїнської; проаналізувати жанрове різноманіття журналістських матеріалів; прослідкувати об'єми текстів культурного спрямування та їх розташування на сторінках газет.

Загалом у ході роботи ми опрацювали 17 випусків газет за вересень 2020 року.

«Ваш Шанс» – російськомовний суспільно-діловий щотижневик, що має загальний тираж 72 500 примірників. Видання працює понад 27 років та входить до числа найбільш авторитетних та рейтингових газет у Сумському регіоні. Аудиторія кожного тижневого номера складає 85,9 тис. осіб. Газета виходить щосереди.

До вибірки для аналізу потрапило 4 випуски: №36 від 09.09.2020; № 37 від 16.09.2020; № 38 від 23.09.2020 та № 39 від 30.09.2020.

У ході аналізу ми опрацювали 209 різножанрових матеріалів, що розподілені за тематичними рубриками. У середньому газета має 12 рубрик, серед яких постійними є такі: «Новини», «Соціум», «Здоров'я», «Феміда», «Спорт», «Наше місто», «По справі».

Більшість матеріалів, що публікуються на сторінках газети «Ваш Шанс», є інформаційними. Аналітика зустрічається рідше, а художньо-публіцистичні тексти – практично відсутні.

Серед 209 опрацьованих матеріалів — лише 15 висвітлюють проблеми культури. Здебільшого це тексти про художні картини та фотовиставки, рідше зустрічаються матеріали про фестивалі або зібрання діячів мистецтва. Постійним автором культурних матеріалів на сторінках видання «Ваш Шанс» є Віталій Сергєєв. Більшість текстів культурного спрямування опубліковані без підпису автора.

На жаль, лише шість матеріалів розміщені в однойменній рубриці «Культура». Решта текстів була опублікована переважно у розділах «Новини» або «Соціум». До того ж лише один із чотирьох опрацьованих випусків має рубрику «Культура», що свідчить про непоширеність матеріалів культурного спрямування на сторінках газети «Ваш Шанс».

«Україна молода» – щоденна всеукраїнська інформаційно-політична газета. Видання є україномовним та працює з 1991 року.

Газета охоплює читачів віком від 16 до 60 років та орієнтується на свідомих громадян України різних соціальних груп. Офіс редакції видання знаходиться у м. Київ, а загальний тираж станом на 2020 рік – 86 735 прим. Газета виходить чотири рази на тиждень.

Вибірка для аналізу склала 13 випусків: №081 від 01.09.2020; №082 від 02.09.2020; №083 від 04.09.2020; №084 від 08.09.2020; №085 від 09.09.2020; №086 від 11.09.2020; №087 від 15.09.2020; №088 від 16.09.2020; №089 від 17.09.2020; №090 від 22.09.2020; №091 від 25.09.2020; №092 від 29.09.2020 та №093 від 30.09.2020.

Матеріали у виданні розміщуються у восьми постійних рубриках: «Економіка», «Суспільство», «Новини», «Культура», «Історія», «Калейдоскоп», «Спорт», «Політика». Залежно від випуску, рубрики вміщують від 1 до 10 різножанрових матеріалів.

Із 307 проаналізованих матеріалів лише 40 – тексти, що розглядають теми культурного спрямування. Переважно вони розташовані в рубриці «Культура». Здебільшого автори колонки «Культура» розповідають історії діячів культури та театру. Трохи менше на шпальтах газети висвітлюються виставки, кіно, музика та урочисті заходи. Найменше матеріалів про музеї. Постійними авторами культурних матеріалів на сторінках видання є Валентина Самченко, яка пише про театр, кіно, виставки та концерти, а також Костянтин Родик – автор текстів про літературу. Проте видання «Україна молода» багате на журналістів, яких цікавить тема культури, тому періодично публікуються наступні автори: Євдокія Фещенко, Світлана Студень, Людмила Кохан, Ольга Дубовик, Дмитро Дроздовський, Ганна Ярощенко, Ірина Кирпа, Людмила Чечель, Олесь Вахній, Ірина Юзик, Ольга Редько, Вікторія Логвиненко та Людмила Нікітенко.

Аналогічно до регіонального видання «Ваш Шанс», журналістські матеріали на сторінках «Україна Молода» написані в інформаційних жанрах. Переважна більшість – замітки та репортажі, трохи рідше публікуються інтерв'ю. Із 40 проаналізованих матеріалів – 28 інформаційних, 5 аналітичних та 7 художньо-публіцистичних.

Загалом в обох газетах ми проаналізувати 516 матеріалів, серед яких – лише 55 текстів, присвячених проблемі культури. За результатами аналізу можна зробити висновок, що тема культури недостатньо висвітлюється у сучасних виданнях.

Відсоткове співвідношення тематик та жанрів у проаналізованих виданнях наведено у діаграмах «Тематичний діапазон культурних матеріалів ...» та «Жанровий діапазон матеріалів культурного спрямування...». (див. рис. 2.1, 2.2, 2.3, 2.4).

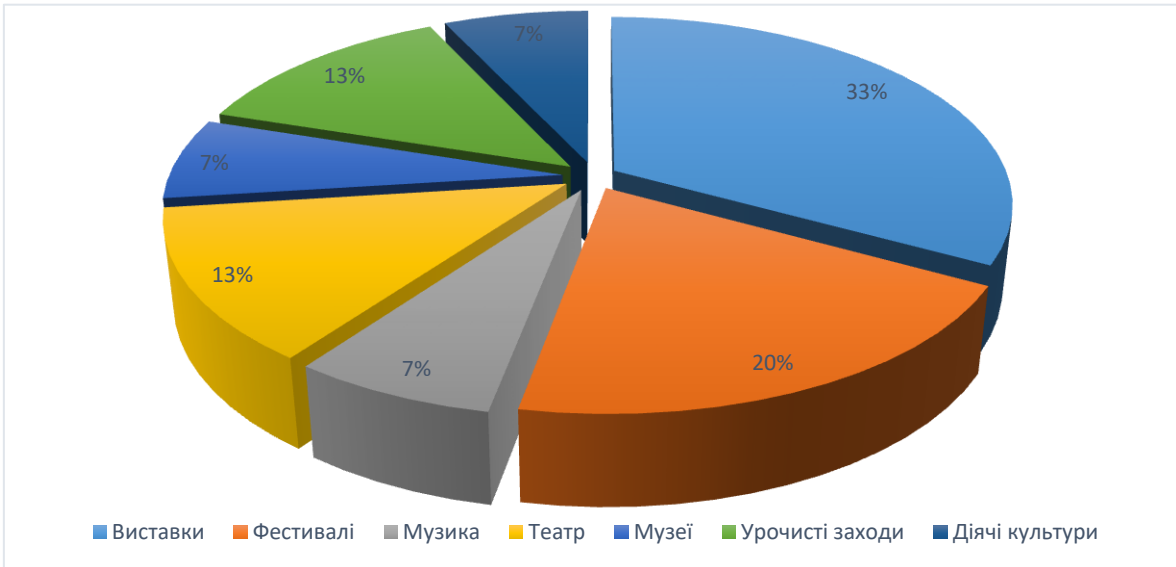

Рис. 2.1 «Тематичний діапазон культурних матеріалів газети «Ваш Шанс»

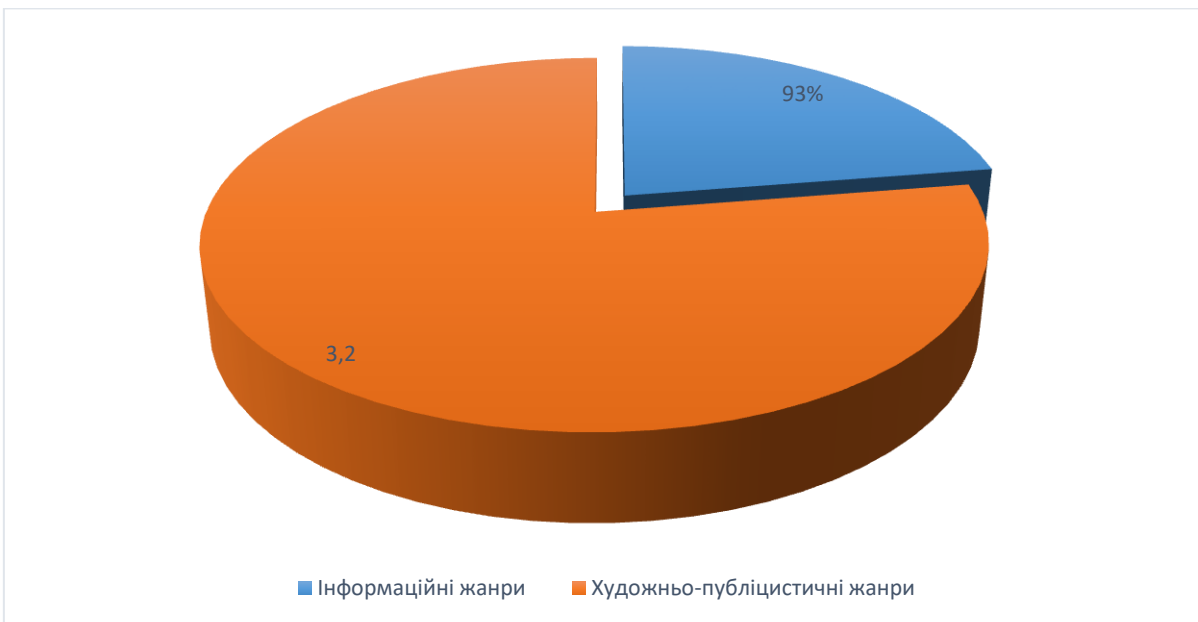

Рис. 2.2 «Жанровий діапазон матеріалів культурного спрямування газети «Ваш Шанс»

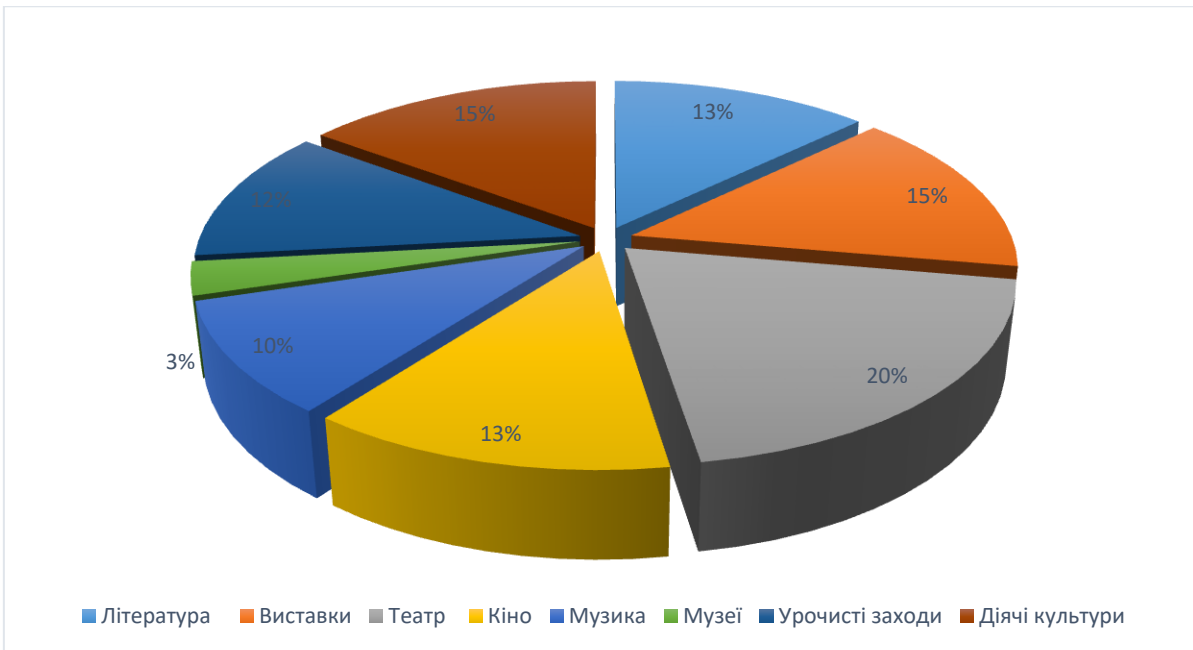

Рис. 2.3 «Тематичний діапазон культурних матеріалів газети «Україна молода»

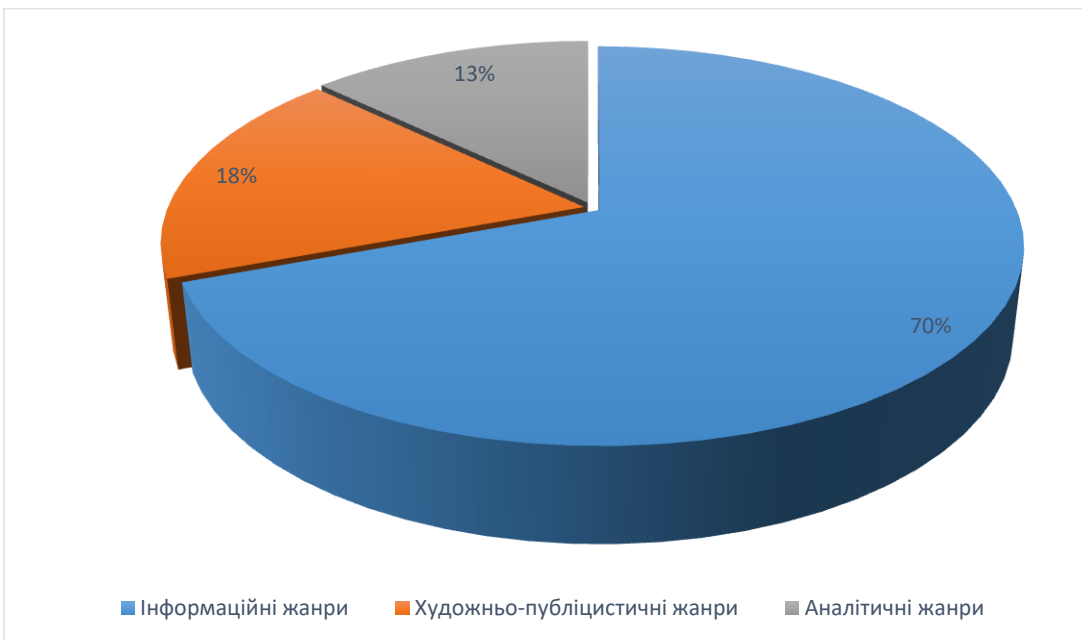

Рис. 2.4 «Жанровий діапазон матеріалів культурного спрямування газети «Україна молода»

3. СПЕЦИФІКАЦІЯ ІНФОРМАЦІЙНОГО РИНКУ

3.1 Структура

Інформаційний проект, який є авторським доробком для кваліфікаційної роботи, складається з 7 матеріалів:

1. Щоденник волонтера Євробачення.
2. Святослав Вакарчук. Післяконцертне.
3. Рецензія на фільм «Теорія всього».
4. Atlas Weekend моїми очима.
5. Вулична музика в Україні — яка вона?
6. Рецензія на фільм «Збірка промінців надії».
7. Концертні реалії у 2020.

Усі матеріали з авторського доробка ми розмістили у блозі “Let’s talk about culture”, який створили на платформі Blogger.com на базі Google. Посилання на блог: <https://culturalissuesmatter.blogspot.com/> (Додаток Б).

3.2 Технічна характеристика обсягу

Для визначення обсягів інформації літературного твору, у текстовій або ілюстративній формі використовується умовна одиниця виміру – авторський аркуш.

Авторський аркуш (або авторський лист) – одиниця обчислення обсягу твору в друкарсько-видавничій галузі, що відповідає 40 тис. друкарських знаків прозового тексту (у тому числі пробіли між словами, розділові знаки, цифри) або 700 віршованим рядкам чи 3 тис. кв. см площі ілюстрацій на сторінці видання [12, с. 8].

За умови розміщення приблизно 1 800 знаків на сторінку – 22 сторінки друкованого тексту можна вважати за достатній обсяг для авторського аркуша.

Технічні характеристики обсягу інформаційного продукту представлені далі (див. таблицю 1).

Таблиця 1.

Назва матеріалу	Кількість знаків	Авторський аркуш
Щоденник волонтера Євробачення	14 618	0,37
Святослав Вакарчук. Післяконцертне	3 770	0,09
Рецензія на фільм «Теорія всього»	2 128	0,05
Atlas Weekend моїми очима	9 320	0,23
Вулична музика в Україні — яка вона?	4 102	0,1
Рецензія на фільм «Збірка промінців надії»	2 049	0,05
Концертні реалії у 2020	1 628	0,04
Всього:	37 615	0,94

3.3 Авторська ідея

Будь-який текст, будь-то літературний твір або журналістський матеріал, починається з однакового процесу – зародження ідеї та теми. Кожен автор у своїх текстах опирається на свої хвилювання, професійні здібності та особисті інтереси.

Початковим етапом творчого процесу є авторський задум — «першопочаток будь-якого твору: художнього, наукового, публіцистичного чи журналістського» [7, с. 34]. Він пов'язаний з інтуїтивним мисленням, із якимось бажанням або стимулом. Тобто під час цього акту журналіст осмислює те, що б йому хотілося написати, вибудовує образ свого майбутнього твору [7, с. 35].

Автор, скажімо, прозового твору, може знехтувати структурою або не дотримуватися чітких композиційних норм, проте без ідеї обійтися неможливо.

За В. Здоровогою, ідея в журналістиці – головна думка або імперативна настанова, що впливає із зображеної інформаційної картини або розвинута автором у його аналітичних міркуваннях [8, с. 62].

У той же час під ідеєю розуміють головну думку твору, яка висвітлює авторське розуміння предмету та мети тексту, а також несе цінність для читача.

Г. Лазутіна визначає ідею твору як ставлення автора до явища, яке він розглядає у своєму тексті [9, с. 86].

А Ю. Бідзіля вважає, що ідея – основна думка, що визначає зміст твору [12, с. 42]. Зазвичай ідея твору подається як головна думка, переживання та міркування автора, його розуміння проблеми та бачення її рішення.

Авторська ідея інформаційного проекту мотивована тим, що сучасні засоби масової інформації, зокрема друкована періодика, приділяють недостатньо уваги темі культурних проблем.

В основу репортажу «Щоденник волонтера Євробачення» лягла ідея розповісти про перебіг найбільшого пісенного конкурсу Європи, який

пройшов у Києві; показати роботу команди Eurovision Song Contest зсередини та передати атмосферу під час роботи у режимі «non-stop».

Ідея портретного нариса «Святослав Вакарчук. Післяконцерте» полягає у зображенні постаті відомого українського музиканта під час спілкування із волонтерами, які допомагали під час грандіозного концерту гурту «Океан Ельзи» до Дня Незалежності України в Одесі; розповіді цікавих фактів та важливих подій із життя Святослава.

Основна думка рецензії на фільм «Теорія всього» – розповісти читачеві про біографічну стрічку, у якій влучно передана історія видатного фізика Стівена Хокінга; показати сильні сторони фільму та поділитися суб'єктивним враженням від перегляду.

Задумка замальовки «Atlas Weekend» – познайомити читача з одним із найбільших музичних фестивалів України; розповісти про волонтерську роботу на фестивалі та дружні стосунки між волонтерами з різних міст України; поділитися власними враженнями та досвідом за три роки волонтерства на різних позиціях під час фестивалю; передати читачеві особисті враження та історії волонтерів, що декілька разів поспіль працювали на фестивалі Atlas Weekend.

Головна думка матеріалу «Вулична музика в Україні – яка вона?» – познайомити читача з культурою вуличних виступів, розповісти про музику на вулиці як явище в цілому та поділитися історією одного з київських музикантів, який дарує свою творчість глядачам просто неба.

Авторська ідея рецензії на фільм «Збірка промінців надії» полягає у розповіді про особливості стрічки, головних героїв; у наведенні переваг сюжетної лінії, що можуть стати причиною перегляду фільму; поясненні головної думки, яку заклав режисер до своєї роботи.

Замітка «Концертні реалії у 2020» має на меті розповісти читачеві про положення музичної індустрії в Україні під час адаптивного карантину; сформуванню основні проблеми, яких зазнала музична індустрія внаслідок

поширення інфекційної хвороби COVID-19 та як результат – всесвітньої пандемії.

3.4 Специфікація аудиторії

Для того, щоб створити якісний продукт, який буде цікавим та корисним для аудиторії, важливо розуміти її інформаційні потреби та запити. У наш час зацікавленість читача займає важливе місце у роботі журналіста, оскільки автор має володіти не лише професійними навичками, які необхідні для написання якісних матеріалів, а й інформацією щодо актуальних потреб аудиторії.

Тому у ході написання кваліфікаційної роботи нам було необхідно з'ясувати рівень активності аудиторії та її інформаційні запити.

Один із найкращих способів дізнатися думку аудиторії, дослідити її зацікавленість, проаналізувати смаки та вподобання – провести опитування онлайн. Опитування – метод збору соціальної інформації про досліджуваний об'єкт під час безпосереднього (інтерв'ю) чи опосередкованого (анкетування) соціально-психологічного спілкування соціолога та респондента (опитуваного) шляхом реєстрації відповіді респондентів на сформульовані соціологом питання, які впливають з цілей та завдань дослідження [14, с. 22].

З його допомогою можна одержати інформацію, не завжди відображену в документальних джерелах чи доступну прямому спостереженню. До опитування вдаються, коли необхідним, а часто і єдиним джерелом інформації є людина – безпосередній учасник, представник, носій досліджуваних явища чи процесу [14, с. 23].

Вербальна (словесна) інформація, одержана завдяки цьому методові, значно багатша і загалом надійніша, ніж невербальна. Вона легше піддається

кількісному опрацюванню й аналізу, що дає змогу широко використовувати для цього обчислювальну техніку. Достоїнством методу опитування є також його універсальність. Вона полягає в тому, що при опитуванні реєструють і мотиви діяльності індивідів, і результати їх діяльності. Все це забезпечує методів опитування переваги, не властиві ні методів спостереження, ні методів аналізу документів [14, с. 23].

Це дієвий та зручний метод, який не вимагає великої кількості часу від реципієнта та доступний для кожного дослідника. Саме тому ми обрали опитування як інструмент для дослідження інформаційних запитів аудиторії.

Під час нашої роботи ми провели соціологічне опитування у формі анкетування.

До опитування було залучено 50 реципієнтів різного віку та соціальних груп. Головною метою роботи було зрозуміти думку аудиторії щодо матеріалів, які висвітлюють культурні проблеми на сторінках засобів масової інформації, а також місце культурних текстів у сучасному медіа-просторі.

Задля того, щоб реципієнтам було зручно взяти участь у дослідженні, ми створили опитування у безкоштовному додатку Google Forms на базі пошукової системи Google.

Посилання на опитування, що тривало з 1.09.2020 по 30.09.2020, ми розмістили на сторінках у Facebook та Instagram (<https://forms.gle/LRsdXBCqtYsSiNud9>)

Опитування на вияв рівня зацікавленості та активності аудиторії

- 1) Чи читаєте Ви новини?
 - A) Так
 - B) Ні
- 2) Які матеріали Ви читаєте найчастіше?

A) Інформаційні

B) Аналітичні

C) Художньо-публіцистичні

3) Які теми цікавлять Вас найбільше?

A) Спорт

B) Політика

C) Культура

D) Економіка

E) Медицина

F) Соціальні аспекти

4) Ви частіше читаєте довгі тексти, що доповнені зображеннями, або короткі замітки?

A) Довгі

B) Короткі

5) На Вашу думку — чи достатньо ЗМІ приділяють уваги темі культури?

A) Так

B) Ні

6) На Вашу думку — чи є тема культури важливою?

A) Так

B) Ні

7) Чи мають ЗМІ більше висвітлювати матеріали культурного спрямування?

A) Так

B) Ні

За результатами дослідження ми з'ясували, що здебільшого користувачі все ж читають новини — 66%. Байдужих до подій в Україні та світі виявилося майже у двічі менше — 34%. (див. рис. 3.1).

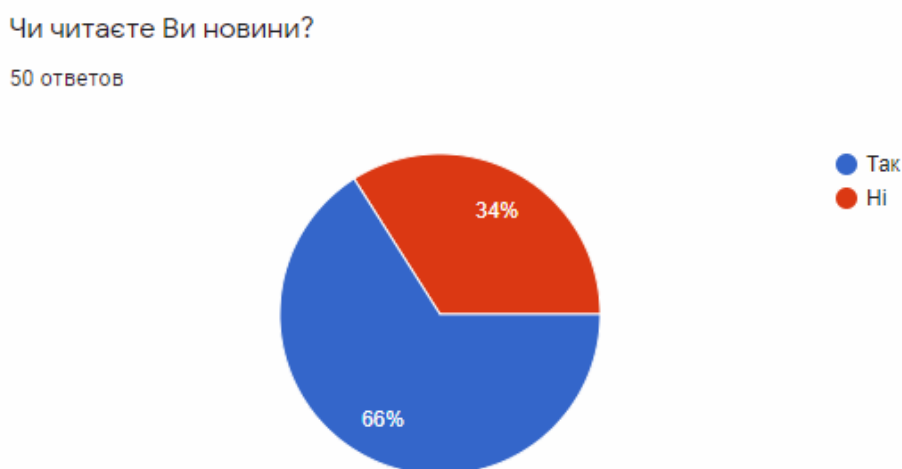

Рис. 3.1 «Рівень активності читачів»

Рівно половина опитаних реципієнтів надає перевагу саме інформаційним жанрам — 50%. Друге місце за популярністю серед читачів посіла художня публіцистика — 24%, а рідше всього користувачі читають матеріали аналітичного характеру — 20%. (див. рис. 3.2).

Рис. 3.2 «Жанрові уподобання аудиторії»

Опитування показало, що 32% читачів надають перевагу текстам культурного спрямування. На другому місці за читацькими інтересами — соціальні питання (30%), трохи менше полюблять читати про спорт (28%).

Приблизно однаково читачів цікавлять медицина та економіка — 24% та 22% відповідно. А найменший рівень інтересу аудиторія виявляє до Політики — 20%.

Варто додати, що учасники соціологічного дослідження мали змогу обирати декілька відповідей серед запропонованих варіантів. (див. рис. 3.3)

Які теми цікавлять Вас найбільше?

50 ответов

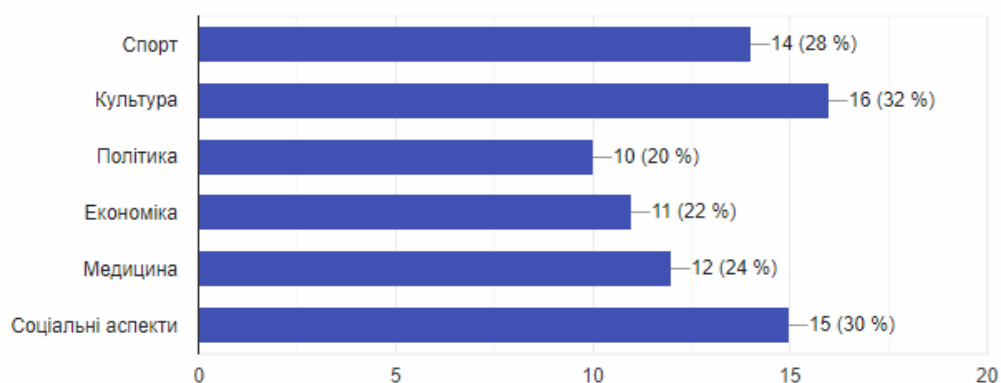

Рис. 3.3 «Тематична зацікавленість аудиторії»

Окрім того, ми з'ясували, що користувачі частіше читають довгі інформативні тексти, доповнені зображеннями, аніж короткі замітки. (див. рис. 3.4).

Ви частіше читаєте довгі тексти, що доповнені зображеннями або короткі замітки?

50 ответов

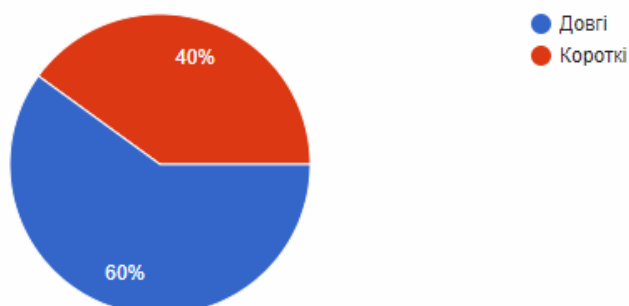

Рис. 3.4 «Популярні об'єми матеріалів серед читачів»

64% опитаних читачів вважають, що сучасні ЗМІ приділяють недостатньо уваги матеріалам культурного спрямування. А на думку 36% — культурних текстів у медіа достатньо. (див. рис. 3.5).

На Вашу думку — чи достатньо ЗМІ приділяють уваги темі культури?

50 ответов

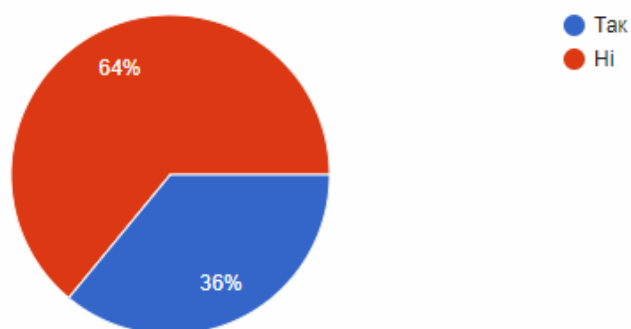

Рис. 3.5 «Рівень задоволення кількістю текстів на тему культури у ЗМІ серед аудиторії»

Також результати опитування показали, що 72% користувачів вважають тему культури важливою, та лише 28% не погодилися з цим твердженням.

Більш того, 70% учасників опитування погодилися з тим, що ЗМІ мають більше висвітлювати тему культури, а для 30% — матеріалів, що висвітлюють культурну проблематику, на сторінках ЗМІ достатньо. (див. рис. 3.6, 3.7).

На вашу думку — чи є тема культури важливою?

50 ответов

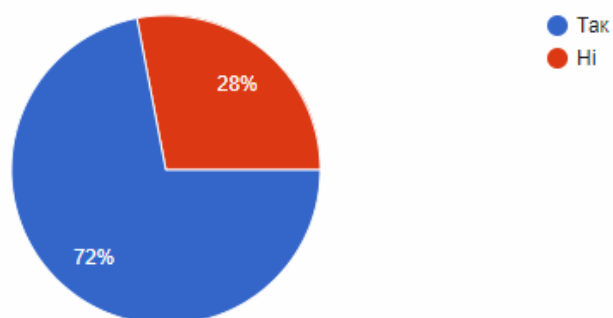

Рис. 3.6 «Розуміння важливості теми серед читачів»

Рис. 3.7 «Рівень розуміння актуальності теми серед реципієнтів»

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Баришполець О. Проблематика ЗМІ: навч. посіб.: у 2 т. – т.1 / [ред. і упоряд. О. Холод; автори: О. Баришполець, М. Валик, О. Холод та ін.]. – К.: Київський міжнародний університет, 2010. — 521 с.
2. Владимиров В. М. Місія журналістики: у порядку постановки питання / В. М. Владимиров // Наукові записки Інституту журналістики. – 2001. – Т. 2. – 379 с.
3. Галацька В. // Вісник Львівського університету. Серія Журналістика. – Вип. 39. – Львів, 2014. – 226 с.
4. Григорян М. В. Посібіє по журналістиці. М.: Права людини, 2007. – 192 с.
5. Дзялошинский И. Творческая индивидуальность в журналистике / И. Дзялошинский. – М. : МГУ, 1984. – 524 с.
6. Драч Г. В. История мировой культуры (мировых цивилизаций). 2-е доп. и перед. изд. – Ростов н/Д: изд-во «Феникс», 2002. – 554 с.
7. Здоровега В. Й. Вступ до журналістики: конспект лекцій / Здоровега В. Й. – Львів: Вища школа, 1975. — 111 с
8. Здоровега В. Й. Теорія і методика журналістської творчості: підручник – 2-ге вид., перероб. і допов. – Л., 2004. – 268 с.
9. Лазутіна Г. В. Основи творчої діяльності журналіста. М.: Аспект Прес, 2004. – 240 с.
10. Лотман Ю. М. Типология культуры. Взаимное воздействие культур / Ю. М. Лотман. – М.: ТГУ, 1982. – 414 с.
11. Мар'їна Л. Сучасна журналістика і культура. Спільність генезису // Вісник Львівського університету. Серія журналістика, 2012. Випуск 36. С. 73–78.

12. Словник журналіста: Терміни, мас-медіа, постаті / За заг. ред. Ю. М. Бідзілі. – Ужгород: ВАТ “Видавництво “Закарпаття”, 2007. – 224 с.
13. Словник української мови: в 11 тт. / АН УРСР. Інститут мовознавства: за ред. І. К. Білодіда. – К.: Наукова думка, 1970–1980.
14. Соціологічні дослідження в шкільному колективі: функції, методи, організація проведення та інтерпретація результатів: Методичний посібник для педагогічних працівників загальноосвітніх навчальних закладів / Уклад. С. В. Білошицький, С.С. Мітягіна. – Хмельницький, 2016. – 93 с.
15. Тертычный А. А. Жанры периодической печати: учебное пособие / А.А. Тертычный. – 2000. – 235 с.
16. Феллер М. Д. Текст і зображення як модель комунікативного акту / Київський ун-т імені Тараса Шевченка, Інститут журналістики; Центр вільної преси. – К., 1998. – 123 с.
17. Abigail Gilmore, “Raising our quality of life: The importance of investment in arts and culture” (Centre for Labour and Social Studies, November 2014): 32 p.
18. Anna Green, “Cultural History. Theory and History”. (Basingstoke and New York: Palgrave MacMillan; March 2007): 160 p.
19. Liam Delaney and Emily Keaney, “Cultural Participation, Social Capital and Civil Renewal in the United Kingdom: Statistical Evidence from National and International Survey Data” (Dublin: Economic and Social Research Institute, and London: Institute for Public Policy Research, March 2006): 39 p.
20. Peter Taylor, Larissa Davies, Peter Wells, Jan Gilbertson, William Tayleur, “A review of the social impacts of culture and sport” (Project Report. Department for Culture, Media and Sport, 2015): 136 p.

21. Wolf Brown, “Profile 2014: Economic Report on the Screen-based Media Production Industry” (Canadian Media Production Association, March 2015): 36 p.

II. ІНФОРМАЦІЙНИЙ ПРОДУКТ

Щоденник волонтера Євробачення

День перший

Привіт. Сьогодні 8 травня і я нарешті приїхала до Києва, щоб спробувати себе у ролі волонтера головного пісенного конкурсу – Євробачення 2017.

Якщо ви забули або просто не знали, то переможцем минулорічного конкурсу стала Україна, яку представляла Jamala. Згідно з правилами цього року, змагання маємо проводити ми. Вирішено – зроблено.

Отож, перший день. Сьогодні ми зібрались у МВЦ (Міжнародний виставковий центр), пройшли акредитацію й нарешті хоча б трохи познайомились. У моїй команді підтримки близько 60 осіб. Ми прослухали інструктаж. Чесно кажучи, все було б чудово, якби не погода. Неймовірно холодно й дощ. Увесь день дощ.

Власне, як проходила моя акредитація? Підходжу до МВЦ, минаю першу охорону, показуючи паспорт. Ця нова поліція дуже кумедна. Намагалися мене розіграти типу «А ти впевнена, що саме тут акредитація? Ми такого не чули». Слухаю, а собі думаю «Хей, чоловіче, я приїхала о 5 ранку, не спала усю ніч. Ти впевнений, що хочеш жартувати зі мною?».

Далі проходжу метрів 200 до намету, в якому проходить акредитація. Знову охорона. У наметі 4 комп'ютери. Чесно кажучи, процедура акредитації трохи заморочена. Спочатку із паспортом до дівчини під номером 1 (навіть не намагалася запам'ятати її обличчя, тому що розуміла, що таких ще як мінімум 3). Даю паспорт й отримую анкету.

Заповнюю на двох мовах: українська та англійська. Дівчина номер 1 постукує по клавішам комп'ютера, видає бланк, паспорт і надсилає далі по конвеєру. Підхожу, віддаю усе раніше отримане й чекаю. Стукіт по клавіатурі, звук друкування принтеру й от у дівчини номер 2 в руках мій бейдж. Йду до наступного комп'ютера. «Підпишіть будь-ласка ось тут, ось тут і ще отут. Дякую». І знову якийсь папірець у моїх руках й настанова від дівчини під номером 3. Нарешті виходжу на фінішну пряму. Дівчина 4 надягає стрічку на мій бейдж, забирає папірець, який самотньо лежить у моїх руках й показує дорогу у волонтерський хол.

Виходжу із намету й прямую за вказівками, отриманими хвилиною раніше. Знову охорона. Цього разу проходжу через рамку, кладу сумку на стрічку сканера. Просять увімкнути телефон й показати, що це справді телефон і він працює.

Погулявши трохи територією МВЦ, прямую у свій хол.

Вже там не було нічого такого. Усі спілкувалися, знайомилися та ділилися очікуваннями. Далі був інструктаж за схемою «Хто-Що-Коли-Як-Навіщо». Окрім того, отримали волонтерський набір: 2 футболки, сумку, дощовик, блокнот із важливою інформацією про Євробачення 2017 та проїзний на громадський транспорт по Києву.

Додому потрапила пізно. Хоча, краще буде сказати, дуже рано: о третій годині ночі.

Бо відпрацювали концерт-репетицію. У залі були люди, які купували спеціально квитки. Вони набагато дешевші, аніж квитки на прямий ефір, хоча шоу, власне, те саме. Це просто репетиція першого пів-фіналу.

Гадаю, це все, що можу сказати про перший день. Дуже рада, що знаходжусь тут, але вже відчуваю, як сильно буду втомлюватися.

Як-то кажуть: «Welcome to the Eurovision Song Contest 2017!».

День другий

9 травня.

Сьогодні був день першого прямого ефіру. Не лише першого прямого ефіру цього річного Євробачення, а й першого прямого ефіру у моєму житті. З шаленою цікавістю чекала на 10 годину вечора. Саме у такий час ми мали вийти у прямий ефір.

Як я вже казала, кожного дня у нас репетиції. Завжди перед ефіром був день репетиції. В цей день концерт (повне відтворення ефіру) на 16:00 та 22:00. А наступного дня такий самий концерт о 16:00 та далі о 22:00 вже сам ефір. Людей починають запускати до зали о 9. Але ми маємо бути на своїх місцях о 8. Чесно кажучи, це одна із тих речей, які мені так і не вдалося зрозуміти. Навіщо так рано?

Але не про це. Після денного концерту ми трохи відпочили й почали готуватися до прямого ефіру. Знаєте, саме завдяки роботі на Євробаченні, я на собі відчула різницю між нашим населенням та іноземцями.

Як приклад наведу кілька компаній. Згідно із правилами, ніхто не повинен вставати зі своїх місць під час виступу. Звісно, це актуально лише для секторів. Виходити та заходити люди можуть лише під час візитівки країни, яка виступатиме наступною. Так от.

Перед початком концерту ми проходимо поміж усіх рядів і гучно оголошуємо: «Шановні гості, будь-ласка, не залишайте своїх місць під час виступів!» й так далі. Тобто пояснюємо правила. Українською та англійською мовами, оскільки відсоток іноземців на прямих ефірах значно перевищує відсоток українців. І начебто які можуть бути проблеми? Усі дорослі люди, і розуміють, куди прийшли. Ну звісно, як би ж так воно і було.

Тут ми зіткнулися із тією самою «родзинкою» нашого менталітету.

Стоїмо собі на проході, слідкуємо за порядком на секторі. Наш сектор найближчий до грін-руму (*від англ. Green room — місце, де після виступу сидить артист і його делегація*). Біля нас дуже багато камер, які буквально літають над нами й часто знімають вид на залу.

Підходить чоловік із жінкою, на вигляд років до 40. Запізнилися й типу «можна ми сядемо на свої місця?». Ми пояснюємо, що так і так, не

можна зараз, зачекайте, будь-ласка, хвилиночку. І знаєте що ми чуємо у відповідь? Та хто ми такі й яке ми маємо право зупиняти їх взагалі? Що одне їхнє слово – й нас виженуть звідси й звільнять. Звільнять волонтерів, розумієте?

Ми максимально намагалися уникати конфлікту, тим паче, по цій парочці було помітно, що конфлікт — одна із речей, за якими вони прийшли.

Або ж інший приклад. Жіночка. Років 35. Із бейджем. Розуміємо, що вона – також працівник арени. Зупиняємо її на сходах й просимо зачекати трішки. На що отримуємо «Дитинко, та ти знаєш, хто я? Та я ці правила знаю й сама вирішуватиму, коли мені виходити. Ясно?».

І таких прикладів багато. Справді, дуже багато. Для мене було незрозуміло, звідки у людей така агресія й бажання нагрубіяти волонтерам, котрі працюють за ідею й сплять по 3 години на добу.

Звісно, не усі українці у моїх очах були такими на цьому прямому ефірі. Були й добрі, позитивні й розуміючі люди. Багато хто, виходячи після концерту, дякував. І це справді дуже гріло душу й надихало працювати далі.

Тепер трохи про іноземців. У чому ж, власне, той самий контраст? За увесь ефір (близько 3-х годин) у нас не було жодного конфлікту з іноземцями. Кожен посміхався, щиро дякував за допомогу. Ніхто не створював черг і галасу, коли людей було багато й ми просто фізично не встигали усіх посадити на місце.

Проте найбільше, що мене приємно здивувало – коли комусь потрібно було вийти, вони підходили до нас у відповідну перерву і кожен раз питали: «Вибачте, а я можу вийти зараз?».

Знаєте, цей день, перший прямий ефір показав мені як далеко ми від європейців. Дуже далеко... й це якось сумно.

Але шалено приємно, коли європейці, залишаючи арену, говорили нам, що Україна та українці – просто надзвичайні. І що саме ми, ті,, хто працює з ними й допомагає у будь-якій проблемі, створюємо образ тієї самої України в очах іноземців.

День третій

Сьогодні, 10 травня, у нас, як заведено, було 2 репетиції вже другого пів-фіналу. Але розповісти я хочу не про них. А про мої знайомства з учасниками цього річного Євробачення.

Мене дійсно здивували усі конкурсанти. Здивували своєю відкритістю, доброзичливістю та позитивністю. Було трохи дивно від цього навіть. Наприклад, йду собі повз гримерок, зустрічаю Нейтана, учасника від Австрії. Він помічає мій погляд і з посмішкою говорить : «hi!». Співаю у відповідь: «hey now» (фраза із приспіву його пісні). І тут треба було бачити його обличчя. Одночасно і сором'язливість, і радість. Наче маленька дитина почервонів і не знав, куди себе подіти. Отак і познайомились. Далі була міні-фотосесія, обійми й милі розмови.

Побажавши йому успіху на прямому ефірі, йду далі. Біля кавового апарату зустрічаю Брендона із Ірландії. Заговорилися. Він пригостив мене кавою. Сфотографувалися. Пообіймалися. Дуже тепла й домашня атмосфера взагалі панувала у тому місці.

Увесь час, зустрічаючи все більше учасників, думала про наших «зірок». Навіть не хочу коментувати.

Ще сьогодні вразила турбота деяких волонтерів. Люди, що знають один одного 3-ій день. Але таке відчуття, що це мої найкращі друзі.

Стою на секторі. Захворіла через холод й дощ. Дуже погано себе почуваю.

З-за спини чую: «ВолонДіар (*VolunDear*), піди відпочинь. Повертаюсь і бачу свою напарницю із чашкою чаю. «Ти ж хворієш, йди поїж і відпочинь. Ми впораємося поки утрьох». Це було так тепло, чесно кажучи.

У біганині пройшов увесь день. Кінець вечірнього концерту. 12 ночі. Питаю дівчат: «котра година взагалі? 5? 6?». Відчуття, ніби вийду на вулицю, а там світло, й навіть захід сонця не скоро.

Вже помітно втрачаємо сили. За вечерею деякі просто засинали, чекаючи автобус. Із цікавого сьогодні — лише пережиті 2 концерти із температурою 39°.

День четвертий

Більша половина Євробачення позаду. Вже сьогодні ввечері – другий пів-фінал. Сьогодні стало відомо другу десятку фіналістів.

Із курйозних подій сьогодні — зламана ручка на вході до сцени.

Уявіть собі, головний пісенний конкурс Європи, прямий ефір, усі нафарбовані, одягнені, повна готовність до прямого ефіру, оператор передає : «до ефіру 2 хвилини»... І знаєте що? Ламається ручка на дверях до сцени. Отак просто бере і ламається типу: «Ну ви цей, вирішуйте цю проблему самі, будь-ласка, я втомилась».

Зрозуміло, в усіх паніка. Галас, крики, хтось вже сильно нервує, але тут волонтер відчиняє двері з боку сцени. Так просто волонтер врятував увесь прямий ефір, а ви говорите: «Що там ті волонтери?».

Окрім того, думаю, що на четвертий день маю розповісти про «темну сторону» Євробачення, а саме – халатність охоронців й безвідповідальний підхід до вирішення питання розвозу волонтерів до домівкам.

Почнемо з охоронців. Після чергового концерту хтось забув або залишив спеціально, пакет на сидінні. Ми, не маючи права оглядати самотужки, кличемо охоронця. На той момент у нас був Володимир, приблизно 45 років.

«Така справа, хтось залишив пакет. Огляньте, будь-ласка». У відповідь на нас дивляться здивовані очі і питання «Хто, я? Та підіть самі подивіться». Чесно кажучи, у той момент я трохи зламалася. Повна байдужість до своєї роботи, за яку вони отримують гроші, на відміну від нас. Він постійно залишав своє місце. І це просто дуже бісило, адже іноді його допомога була просто необхідна! Наприклад, коли п'яний чолов'яга пройшов без квитка, почав скандалити й влаштував бійку. І хто його першим

заспокоював? Ми. Дівчата волонтери. От вам і серйозна організація важливої події.

По-друге, нічні автобуси. Це взагалі жахіття. Як завжди, обіцяють золоті гори, а на справі виходить навіть не срібло. Якись картонні декорації, якщо чесно.

Реєструючись для акредитації, ми вказували адресу проживання у Києві на час конкурсу, для того, щоб організатори могли продумати маршрут автобусу, що розвозить волонтерів по домівках. Адже ми повертались о 3-4 ночі. Але знаєте що? Більша половина маршруту була туди, де не живе жоден із волонтерів.

До того, якщо і пощастило дістатись до найближчої станції метро, то далі все. На вихід. І ми просто їхали далі на таксі. Що ну зовсім не дешево у Києві, тим паче уночі.

Ось таке «серйозне» ставлення до дійсно важливого питання, і таке щире «дякую» за сумлінну працю волонтерів.

День п'ятий-шостий

Так як у п'ятий день не було досить багато подій, я вирішила поєднати «pre-final day» та «final day» в одному записі.

Волонтерські організми, хоча вже потроху й налаштувалися до такого важкого режиму, але засинати у метро дорогою до МВЦ стало звичною справою. Проте із приємного — за ці два дні я перезнайомилась майже із усіма учасниками.

У переддень фіналу – нічого надзвичайного. Репетиції. Ще раз репетиції. Єдине, що у вільну хвилинку ми вирішили зробити, – карту волонтерської команди Євробачення 2017. Було досить весело.

У холі чоловік 50. Всі спілкуються, п'ють каву. І тут одна із тім-лідерів пропонує ідею: «Друзі, давайте зробимо нашу карту!». Почалася біганина й приємний хаос. Розібрали олівці й фломастери. «Суми, хто в нас із Сум? 4 людини. Вінниця? Харків?» і так далі.

Взагалі у волонтерському центрі галас не вщухав ні на хвилинку. Із цікавого – сьогодні знайомство із дівчинкою з Сум. На вигляд їй років 19. Руде волосся, коротко стрижене. Кілька пасм дуже кумедно лежали на обличчі й вона постійно прибирала їх. У рисах обличчя трохи нагадує Мілу Йовович. Щойно познайомившись я подумала, що десь її бачила. І так воно і є. Вона навчається у СумДУ на 5 курсі.

А тепер власне про день фіналу Євробачення. Цього дня мені здалось, що усі навколо мене збожеволіли. Навколо був хаос, якась паніка. Нас постійно відправляли на різні локації.

Приблизно до 3-ї години було багато біганини. Сьогодні на нас складали особливо багато роботи. Нерви трохи починали підводити, тому що такий марафон довжиною в тиждень — це дійсно складно. Але с початком запуску людей мій настрій змінився повністю на протилежний.

Знаєте, фінал Євробачення — це як величезна вечірка. Інтернаціональна вечірка. Іноземці з різних країн у традиційному вбрані. Купа прапорів майорить у залі. Кожного разу дивувалася, пропускаючи людей.

Упродовж усіх конкурсних днів до нас на сектор приходили кілька компаній. На ті ж самі місця. Ми вже звикли один до одного й часто обіймалися при зустрічі й прощанні. Це були шведи, британці й швейцарці.

Власне, сам фінал вже не приносив такого задоволення, як концерти у перші дні. Тільки тому, що ми все це бачили по 3-4 рази. Але якщо б прийшла на шоу уперше, то точно була б вражена. А так дуже сумно було усвідомити, що до усього звикаєш. Навіть до такого яскравого й масштабного дійства, як Євробачення.

І наостанок мого щоденника декілька слів щодо результатів конкурсу. Я мала інших кандидатів на перемогу. Й не лише я. Майже усі, кого я запитувала, мали різних фаворитів. Але, як то кажуть, переможців не судять. Вітаю Португалію із першою перемогою за усі роки участі у цьому пісенному конкурсі.

По секрету, на врученні сертифікатів нам сказали: «Ми мали нараду зі шведами після фіналу. Вітаємо! Вони зізналися, що ми зробили своє Євробачення на кілька сходинок вище».

Незважаючи на усі мінуси організації й проблеми, це був незабутній досвід і враження. Дякую, Євробачення. Сподіваюсь, колись ми ще зустрінємось.

#CelebrateDiversity

Святослав Вакарчук. Післяконцертне

Він зайшов до волонтерської кімнати, очевидно, дуже виснажений проте відчайдушно намагався тримати посмішку, справжній артист.

Щойно відгремів надзвичайний концерт.

Понад 50 000 тисяч людей прийшли послухати його «Вище неба» і «Я не здамся без бою». Тисячі пар очей слідкували за кожним його кроком та рухом під світлом сценічних софітів, та, заматувавши подих, слухали голос із такою, вже давно впізнаваною хрипотою.

Проте тепер він стоїть перед десятками волонтерів, у яскраво-помаранчевих футболках, що тільки-но віддали всі сили задля гарного концерту. Він ледь-ледь тримається на ногах, втома бере своє. Та все ж він посміхається. Посміхається кожному з нас – це вдячність за сумлінну роботу. Ось що надихає мене найбільше у Святославі Вакарчуку.

Кандидат фізико-математичних наук, що народився на Закарпатській області, у здається такому далекому 1975 році.

Фізик, що збирає стадіони та грає на струнах душі мільйонів українців.

Розглядаючи його обличчя, помічаєш риси характеру, які немов кричать у його втомлених, але щасливих, очах. Здається, просто неможливо

увияти сучасну українську музику без цього, деколи сором'язливого, проте справедливого та талановитого композитора і виконавця.

Святослав Іванович Вакарчук – лідер рок-гурту «Океан Ельзи». Народився у сім'ї відомого львівського науковця-фізика Івана Вакарчука.

Закінчив місцеву середню школу № 4 з поглибленим вивченням англійської мови (тепер Львівська лінгвістична гімназія) зі срібною медаллю. Два роки займався у музичній школі за класом скрипки, паралельно навчаючись грі на баяні.

У шкільні роки брав участь у КВК, створенні шкільного театру, активно займався баскетболом.

1990 року, після падіння «залізної завіси», Святослав здійснив поїздку до Канади (за міжнародним обміном учнів зі США і Канади певний час проживали в Україні, а українські їхали туди), звідки привіз велику колекцію касет і записів рок-музики.

Він поступово проходить повз кожного із 500 волонтерів, посміхається та робить фото. Яким би втомленим не був Святослав, він ніколи не відмовить у фото своїм прихильникам. Ось вона, відданість мистецтву та слухачам!

Після закінчення університету Вакарчук міг продовжувати навчання за кордоном, але зосередився на музичній кар'єрі. У квітні 1998 гурт переїхав до Києва, де записав дебютну платівку («Там, де нас нема», 1998).

4 листопада 2008 року у Національному академічному драматичному театрі ім. Івана Франка відбувся концерт-презентація нового музичного проекту Святослава Вакарчука «Вночі».

На концерті було представлено 11 композицій, які увійшли до однойменного альбому, що складається з різноманітних за жанром, переважно джазових, пісень. Вільно говорить українською, польською, англійською, російською мовами.

За оцінкою тижневика «Кореспондент», Святослав Вакарчук входить до першої сотні найвпливовіших і найвідоміших людей в Україні.

Цікавиться японською культурою та буддизмом. Серед письменників відзначає, наприклад, Миколу Гоголя, Івана Франка, Антона Чехова, Федора Достоєвського, Сергія Жадана, Марію Матіос, Любка Дереша, Юрія Андруховича, Юкіо Місіма і Харукі Муракамі, Герман Гессе.

Музичними кумирами вважає насамперед легендарних «The Beatles», а також рок-гурти «The Rolling Stones», «Pink Floyd» і «Queen».

Станом на січень 2017 року має 9 пісень у топі найпопулярніших україномовних музичних відео на YouTube.

Святослав Вакарчук – один із найбільш впізнаваних особистостей в Україні. Тихенько підходить до останнього волонтера. Вже звично для всіх посміхається. Лунає звук камери. Останнє фото на сьогодні готове. Тепер його концерт та «після концертне» офіційно завершено.

Дружелюбно прощається та виходить. Так само непомітно, як і зайшов. На сьогодні його місія виконана. А попереду, ще сотні концертів. Дякуємо за творчість!

Фото з особистого архіву

Рецензія на фільм «Теорія всього»

Про фільм Джеймса Марша я можу говорити дуже довго, більше того — про нього варто розповісти абсолютно кожному. Це неймовірно сильна картина, яку складно передати у двох-трьох словах. Історія, очевидно, викликає широкий спектр емоцій та змушує з головою поринути у внутрішній конфлікт головного героя.

Стрічка вийшла в прокат у 2014 році та викликала неабиякий резонанс серед глядачів. За основу сценарію було взято книгу Джейн Хокінг «Подорож в нескінченність: моє життя зі Стівеном». Головні ролі зіграли: Едді Редмейн, Фелісіті Джонс, Максін Пік, Чарлі Кокс та Емілі Вотсон.

Цікавий факт: Едді Редмейн, який зіграв роль Стівена Хокінга, був номінований на премію «Оскар» у номінації «Найкраща чоловіча роль першого плану» та здобув перемогу.

Фільм — це драма, заснована на реальній історії геніального та всесвітньо відомого фізика Стівена Хокінга. Історія, що торкається душі від самого початку, та тримає у напрузі до самого кінця.

Переглядаючи стрічку, я місцями плакала, місцями щиро посміхалася разом із Едді в амплу Стівена.

Особисто мене неймовірно вразила сила, якою може володіти людина. Стівен не лише обрав варіант жити та боротися за своє щастя, попри усі надлюдські складнощі, але й продовжив займатися наукою.

Наука — саме та річ, яка давала йому сили та мотивацію продовжувати свою боротьбу. Під час перегляду я замислилася, як би повела себе на місці головного героя, його друзів та родини, його коханої.

Переглядаючи такі фільми, або читаючи такі історії, розумієш — наскільки важлива підтримка у нашому житті.

Саме про це я думала протягом усього фільму. Це неймовірно та магічно. Мабуть, це саме та магія у реальному житті, яку всі так відчайдушно

намагаються знайти. Проте ось вона, магія, всередині нас. Кожного з нас. У нашій душі та серці. Складний, проте дуже теплий фільм.

Переглядаєш та розумієш — усі твої буденні проблеми – це просто пил, що зникне, щойно з'явиться легенький вітерець.

Цей фільм, безапечерно, саме те, що вартує уваги. 10 з 10.

«Усі ми різні. Та яким би жахливим не здавалося життя, завжди є те, у чому можна стати кращим. Доки є життя — є надія».

Atlas Weekend моїми очима

Atlas Weekend — один із найбільших музичних фестивалів України, який цього року мав вшосте відбутися на території ВДНГ у Києві. На жаль, пандемія COVID-19 внесла свої корективи у плани багатьох людей, а музична індустрія зазнала величезних збитків.

У липні цього року я мала працювати на кращому музичному фестивалі країни, жити у наметовому містечку з найдобрішими волонтерами та насолоджуватися якісною музикою. Проте — сталося як сталося. Саме тому я вирішила написати цей матеріал, присвячений Atlas Weekend, аби познайомити вас ближче з улюбленим фестивалем, поділитися думками друзів-волонтерів та розповісти свою історію.

Знайомство

Уперше я дізналася про AW у далекому 2016 році. Декілька моїх друзів потрапили туди випадково, оскільки працювали у сфері обслуговування та отримали змогу попрацювати на території фестивалю. На той момент мені було 17, я навчалася на першому курсі університету та гадки не мала, якою важливою частиною мого життя у майбутньому стане AW.

У 2017 зорі зійшлися та здійснилася мрія, що здавалася неймовірною – після тривалого відбору (з грудня до травня) я долучилася до команди волонтерів Eurovision Song Contest 2017 у Києві. Ця подія стала відправною точкою та поділила моє життя на «До» та «Після».

Після повернення до Сум, на початку літа, я випадково побачила анкету про набір волонтерів у команду Atlas Weekend. Декілька тижнів очікування і нарешті — хвилюючий дзвінок: «Чи готова ти жити у наметі та працювати з нами в основній команді волонтерів на фестивалі за тиждень?». І ось я стою з валізою на території ВДНГ за день до офіційного початку AW 2017. А далі? Далі сталася любов.

2017: перші враження, знайомства та затоплені намети

З 27 квітня по 3 липня я прожила шалений тиждень, сповнений музики та яскравих емоцій. Перший день фестивалю був неймовірно складним, оскільки вхід зробили безкоштовним, тож відвідатиВДНГ змогли усі бажаючі.

Ви коли-небудь бачили, як величезний натовп людей різного віку проживають «тут і зараз» під легендарні пісні Верки Сердючки? Це був вечір першого дня фестивалю.

Волонтери розділилися по своїм позиціям та робочим місцям. Я стала до пари із дівчинкою на ім'я Ксюша, і решту днів ми провели пліч-о-пліч у нашому робочому наметі. Ми надавали інформацію гостям фестивалю та допомагали знайти потрібну сцену, оскільки загалом їх було 6 на території.

Вечорами ми з волонтерами відпочивали у наметовому містечку, співали пісень та смажили зефір. Кожен волів зупинити мить, аби календар якомога довше не відображав 3 липня.

Останні дні фестивалю дуже дощило. Яюсь я повернулася до наметового, а там — фестивалльне море. Усі речі затоплені, у величезній калюжі посеред табору плескалися люди. Отакий він, АW у кумедних деталях.

Увесь тиждень я дійсно була «тут і зараз», знаходила нових друзів, які так само горять ідеєю, та навіть не згадувала про реальне життя.

Останній концерт відбувся. Почався процес демонтажу декорацій і ось вже завтра потяг до Сум. Я була вдома близько тижня, зібрала валізу та прийняла одне із найважливіших рішень у житті — переїхала до Києва.

2018: найкраща команда та мінімальна кількість сну

Фестиваль 2018 року – мій улюблений серед трьох років волонтерства. Тоді було ідеально все: місце, час, люди. 3 липня – 8 липня.

У квітні я знову заповнила анкету, а за декілька днів мені зателефонував координатор волонтерів: «Привіт, будеш? Тоді до зустрічі 2 липня наВДНГ».

Вранці 2 липня я йшла територією фестивалю. Зі мною була вже звична валіза. Дорогою ми зустрілися з координатором та заговорили про минулорічний фестиваль. Проходячи повз одну із сцен, яка ще була у процесі монтажу, я розповіла про приголомшений концерт Noise MC у 2017. «Подобається така музика? То можеш працювати на цій сцені цього року».

Ось так випадково я потрапила за лаштунки North Stage, яка згодом стала моєю головною любов'ю. Але ж випадковості не випадкові, правда?

Мені неймовірно пощастило з командою, за тиждень ми стали справжньою сім'єю. Здебільшого я зустрічала музикантів, фотографів та відеографів з їх команд. За день я могла разів 30 пройти маршрутом «Головний вхід — Сцена» (приблизно 10 хвилин в один бік).

Зазвичай приходила я на сцену першою та залишала її останньою, оскільки єдина із команди жила на території фестивалю. Мені давали можливість відпочити, прийняти душ або просто прогулятися територією. Ми чудово налаштували комунікацію та стосунки всередині команди. Дуже ціную кожного, хто був причетний до North Stage 2018. Дякую вам, сумую.

Одного дня я познайомилася із музикантами гурту «Скрябін», оскільки вони давали концерт саме на нашій сцені. Ввечері того дня ми сиділи з одним із музикантів та спілкувалися про все на світі, поки у цей час на сцені виступав гурт «Друга ріка». І як можна не любили Atlas Weekend? Тут усі кордони стають умовними. Ти розумієш, що усі музиканти, яких ви бачив на ТВ з дитинства — також звичайні люди зі своїми хвилюваннями та історіями.

Сну було не більше 3 годин на добу, а останнього дня лише 40 хвилин. Проте у моменті не відчуваєш втоми та просто не можеш втрачати час на сон.

Того року у наметовому зібралася неймовірна команда, багатьох волонтерів з якої я обожаю до сьогодні. Ми майже не спали ночами, оскільки кожен волів поділитися своїми денними пригодами. Багато говорили, сміялися. Проживали нашу особливу фестивальну історію. Я ніколи не втомлюся повторювати, що страшенно щаслива опинитися у тому місці та з тими людьми.

Прощатися було неймовірно складно. Усі розуміли, що час повертатися до реального життя з його буденними проблемами, проте Atlas Weekend буде знову. Він обов'язково буде знову.

2019: тиждень дощів та холоду

Протягом тижня з 9 по 14 липня майже увесь час дощило, а ночі були нестерпно холодними. Я раділа, що живу у Києві та маю змогу проїхатися додому, аби прийняти душ. Уперше за три роки фестивалю я жила у наметі одна. Постійна сирість та холод іноді все ж впливали на настрій, як би сильно я не намагалася фокусуватися на моменті «тут і зараз».

Проте сонечко іноді все ж гріло нас своїм теплом, а щовечора ми ловили мить на концертах улюблених виконавців. Минулого року я доповнила свій список «Почути наживо» багатьма чудовими музикантами, чії виступи були неймовірними. Tom Odell та Michael Kiwanuka просто викрали моє серце того року. Вдячна насолоджуватися прекрасною живою музикою та бути частиною фестивалю Atlas Weekend!

Попри непогоду та холод, ми з друзями-волонтерами проводили кожен вечір біля величезного вогнища у наметовому містечку. Там було все: приємна компанія людей, яких я дуже ціную, жива музика та бажання поставити час на паузу.

Одну з ночей ми з подружкою пропустили, оскільки не спали до світанку, а далі пішли займатися своїми волонтерськими обов'язками. Цього разу я встигла попрацювати на двох сценах та врешті-решт опинилася на головному вході, де інформувала відвідувачів стосовно усіх фестивальних

питань. Ми з командою багато танцювали, жартували та просто були у моменті.

Минулого літа я зрозуміла, що вже не можу жити без цього тижня музики та безсонних ночей. Я страшенно щаслива мати таких друзів, попри наші дуже рідкі зустрічі. Здається, кожного разу час зупиняється, і ми разом проживаємо наше довгоочікуване особливе життя. Люблю.

За три роки я зустріла багато цікавих особистостей, які назавжди залишили частинку себе у моїй душі. Я просто не можу уявити себе без наших спільних пригод та нашого улюбленого музичного фестивалю. Суми, Полтава, Хмельницький, Черкаси, Київ, Дніпро, Харків — AW зібрав чудових людей в одному місці.

Скільки вам платять за роботу?

Люди, які щороку присвячують себе роботі на фестивалі, отримують значно більше за будь-які гроші. Ми волонтери, а отже — працюємо безкоштовно. Легкість на підйом, бажання допомагати та шалений ентузіазм – ось за що я люблю свою команду.

Друзі розповідають

Під час написання цього матеріалу я звернулася до двох подруг, знайомства з якими дуже ціную. Моє прохання звучало так: «Розкажи, будь ласка, що для тебе Atlas Weekend».

Аліна з Дніпра, двічі волонтерила на фестивалі:

« — Для мене такі масштабні фестивалі як Атлас — це ковток заряду емоцій, перезавантаження, зустрічей з друзями та новими пригодами, оскільки кожен фестиваль — це абсолютно нова та особлива історія, випробування і драйв.

Я повертаюся туди через атмосферу, аби морально перезавантажитися та не думати про буденне.

Дозволяти собі відключатися від повсякденних завдань, просто весело проводити час та не думати, що буде завтра, через годину і так далі.

Атлас — це час для релаксу та поповнення внутрішніх ресурсів:))»

Богдана з Хмельницького, двічі була волонтером на фестивалі:

«— Атлас з'явився у моєму житті у далекому 2018 році та потрапив прями́сінько у серце. Так атмосферно та різноманітно, що справді перехоплює подих з кожним кроком територією фестивалю.

Безліч цікавих локацій, людей, інтерактивних майданчиків — все це більш схоже на маленький мегаполіс, а не на кількаденний фестиваль. Звичайно, це все приваблює із року в рік та одразу по завершенню AW з нетерпінням чекаю на наступний.

Але головна причина такого потужного бажання повертатися знову та знову — це люди, а саме команда закулісся — волонтери. 2 роки поспіль я провела час разом з цими чудовими людьми та цей досвід неможливо порівняти з волонтерством на інших фестивалях.

А перший спогад, що виникає, коли мова заходить про Atlas Weekend — це команда»

Вулична музика в Україні — яка вона?

Ймовірно, ви хоча б раз зустрічали музиканта, що грає просто неба. У великих містах України такі ентузіасти виходять щороку дарувати свою творчість перехожим. Більш того, найбільш затяті виконавці грають навіть взимку. Наприклад, у Києві є щонайменше декілька виконавців, які постійно дають свої вуличні концерти, незважаючи на пору року та температуру повітря.

Дехто вважає, що вулична музика — це душа кожного міста. Я погоджуюся з цією думкою, оскільки сама частенько зупиняюся, аби послухати улюблені пісні.

У цьому матеріалі я хочу трохи познайомити вас із вуличною музикою, розповісти цікаві моменти щодо комунікації між виконавцями, а також поділитися історією одного з музикантів із Києва.

Спільнота вуличних музикантів

Усі музиканти, які грають на вулицях Києва, мають загальну спільноту у Telegram та спеціальну таблицю у Google Documents. Таблиця створена для того, аби кожен міг забронювати бажане місце для гри, а решта учасників знали, що певне місце та час вже зайнято. Більш того, в Instagram існує спеціальна сторінка “Busking.ua”, де щодня публікуються відео з виступів вуличних музикантів зі всієї України.

Де найбільша кількість вуличних концертів?

Сьогодні музикантів найчастіше можна почути у великих містах України: Київ, Харків, Львів та Одеса. Проте поступово вуличні концерти з’являються і у маленьких містах. Наприклад, у Сумах періодично можна послухати живу музику на Сотні або біля пам’ятника Цукру.

Вважається, що найкращий час для виступів просто неба — з 17:00 до 21:00, проте влітку безліч музикантів грають до пізньої ночі. А найбільш

щасливі дні для гри на вулиці — п'ятниця та субота, що обґрунтовано великою кількістю перехожих, які гуляють містом.

Для того, щоб доповнити свою розповідь, я вирішила звернутися до людини, яка вже декілька років поспіль дарує свою творчість перехожим — Дмитра Сидоренко. Діма охоче погодився поділитися своєю історією.

Фото зі сторінки Діми в Instagram: @dimaaoo. Фотограф: @tasha_dudka

— Як довго ти займаєшся музикою та з чого почалася твоя історія?

— Музикою я займаюся вже понад шість років, але почалося все, мабуть, у дитинстві. Десь з 11 років подобалося наспівувати щось або підспівувати гучній музиці, коли нікого не було вдома. Проте саме займатися музикою мені захотілося вже у 16. Тоді я багато слухав гурт “5`Nizza” (прим: український гурт з Харкова, який складається з двох учасників — Сергія Бабкіна (гітара) та Андрія Запорожця (вокал)), та мені захотілося опанувати гітару. На жаль, тоді з цим не склалося, оскільки я переїхав до Києва, а гітара залишилася у Донецьку. Вже після переїзду до Києва я придбав собі нову

гітару на кошти, які тато прислав мені на життя *посміхається*, та знову почав займатися музикою.

— *Як ти вирішив вийти грати на вулицю?*

— Десь у 2015 чи 2016 році вирішив спробувати. Тоді я вже більш-менш навчився грати та співати, як мені тоді здавалося *сміється*. Почалося все з того, що я виходив у парк, сидів та просто грав для себе. А далі вирішив спробувати підзаробити таким чином. Звичайно, тоді я ще не мав спеціальної апаратури, тож грав просто у переходах чи парках. Грошей це, на той момент, майже не приносило, але сам процес мене захопив.

— *Пам'ятаєш свої відчуття під час першого вуличного виступу?*

Якими вони були?

— Мабуть, змішані. З одного боку, я почувався так собі, бо дуже переймався тим, що я погано граю та співаю. А з іншого — було приємно, що хтось знімав відео, міг сказати приємні слова або навіть познайомитися.

— *Що для тебе поняття «Вулична музика»?*

— Вулична музика – поняття дуже широке. Особисто мені подобається, коли вона доречна. Маю на увазі влучно підібраний репертуар, коли музика відповідає місцю. Тому мені більше імponує інструментальна музична музика, що просто грає для настрою та створює атмосферу.

— *Яку пораду можеш дати музикантам, які хочуть вийти на вулицю, але бояться?*

— Почати щось робити *посміхається*. Доки думаєш та намагаєшся розрахувати всі ризики — ніколи не стрибнеш. Тому потрібно просто відключити цей аналіз, який не має жодного сенсу, та стрибнути. Завжди говорю, що головне — пробувати.

Рецензія на фільм «Збірка промінців надії»

Мелодрама режисера Девіда Рассела вийшла в прокат у 2012 році. Попри те, що фільм не отримав величезної світової популярності, відомі кінокритики позитивно оцінили стрічку.

Головні ролі у стрічці зіграли Дженніфер Лоуренс, Бредлі Купер, Джекі Вівер, Роберт де Ніро та Кріс Такер. Сценарій для фільму був написаний на основі роману «Збірка промінців надії» Метью Квіка.

Протягом фільму ми спостерігаємо за тим, як розгортаються події у житті головного героя Пет Солітано. На перший погляд він здається глядачеві трохи дивакуватим, однак згодом змушує замислитися про буденні речі з іншого боку.

Пет Солітано переживає болісний розрив із дружиною, проте ця подія стала каталізатором для грандіозних змін у його житті. Після розлучення він повертається до батьків та поступово втрачає приятелів. Він відчайдушно намагається продовжувати жити та адаптуватися до свого нового статусу. У цей момент глядач задається питанням: «— Це все? Finita la comedia?», проте головний герой зустрічає її — Тіффані.

Фільм «Збірка промінців надії» може похвалитися не лише справжнім зірковим складом, але і восьма номінаціями на премію «Оскар».

«Потрібно робити неможливе. Потрібно тяжко працювати та якщо виходить, якщо ти позитивно налаштований — у тебе з'являється промінчик надії».

Милий, трохи шалений та легкий фільм. Рекомендую перегляд даної стрічки у якості відпочинку на вечір у компанії друзів.

Трохи передбачений. Фільм, який необхідно просто дивитися, та ні про що не думати, не аналізувати. Красива історія кохання красивих людей.

«Для того, щоб зрозуміти мою божевільність — потрібно самому бути божевільним».

Мені дуже сподобалася Дженніфер Еністон у цій стрічці. Чесно кажучи, саме вона стала головним аргументом, через який я вирішила переглянути даний фільм. Попри те, що на премію було номіновано одразу 4 актори, вона отримала свій «Оскар» абсолютно справедливо.

«Моє це божевілля або чиєсь ще, але знаєте, я знову полюбив неділі. Я думаю про те, що кожен зробив для мене, та відчуваю себе найщасливішою людиною на світі».

Концертні реалії у 2020

11 вересня на оглядовому майданчику КВЦ «Парковий» у місті Київ відбувся концерт гурту «Один в каное». Концерт об'єднав у собі три окремих концерти, що були відмінені через поширення інфекційного захворювання COVID-19 та запровадження карантину на території України.

Захід пройшов з дотриманням усіх карантинних обмежень та правил, що встановлені Кабінетом Міністрів України для проведення масових заходів під час адаптивного карантину.

Усі відвідувачі перебували у захисних масках, а стільці було розташовано на відстані 2 метрів — згідно до норм соціальної дистанції.

Аби зрозуміти, як вплинула пандемія COVID-19 на музичну індустрію, а також що на неї чекає у майбутньому, я звернулася до одного з організаторів концерту — Владислава Бахарєва.

«Криза дуже сильно вдарила по всій діяльності, оскільки культурна сфера – одна з тих, хто найбільше страждає від карантинних обмежень. Концертів немає, заробітку ні в артистів, ні у промоутерів також немає. Один із прикладів — нещодавно у Києві закритися клуб “Bingo” через брак коштів на аренду приміщення (*прим.: “Bingo” був одним із головних концертних майданчиків Києва*). В цілому всі агентства, артисти зазнають величезних втрат, оскільки доводиться розпускати команди, щоб акумулювати витрати. Проте і це не завжди рятує»

За словами Владислава, наразі складно робити будь-які прогнози або припущення щодо того, коли індустрія зможе оговтатися від наслідків кризи. Необхідно підлаштовуватися під новий час та шукати будь-які можливості залишитися «на плаву». Та, звичайно, сподіватися, що вакцини з'являться скоріше, аніж прогнозують вчені.

ВИСНОВКИ

У процесі написання кваліфікаційної роботи ми опрацювали літературу та наукові праці з обраної теми (21 джерело українською, російською та англійською мовами). Ми з'ясували, що тексти культурного спрямування недостатньо висвітлюються на сторінках сучасної періодики. Матеріали щодо проблем культури, як правило, розміщені на останніх сторінках випусків.

У вигляді моніторингу нами було досліджено друковані видання «Україна молода» та «Ваш шанс» на предмет висвітлення журналістських матеріалів культурного спрямування. Загалом ми опрацювали 17 випусків газет за вересень 2020 року. Із 307 проаналізованих матеріалів лише 40 — тексти, що розглядають теми культурного спрямування. Переважно вони розташовані в рубриці «Культура». Здебільшого автори колонки «Культура» розповідають історії діячів культури та театру. Трохи менше на шпальтах газети висвітлюються виставки, кіно, музика та урочисті заходи. Найменше матеріалів про музеї.

За результатами аналізу ми визначили, що на сторінках обох газет переважають інформаційні матеріали. Найчастіше на сторінках видань зустрічаються такі жанри: замітка, репортаж, звіт, нарис, замальовка та рецензія. Серед 55 опрацьованих текстів, що висвітлюють тему культури, 74% – інформаційні, 15% – художньо-публіцистичні, 11% написані в аналітичних жанрах.

Щоб визначити інформаційні потреби аудиторії, ми провели соціологічне дослідження у формі опитування, до якого долучилися 50 реципієнтів різних вікових категорій та соціальних груп.

Для того, щоб реципієнтам було зручно взяти участь у дослідженні, ми створили опитування у безкоштовному додатку Google Forms на базі пошукової системи Google. Посилання на опитування, що тривало з 1.09.2020 по 30.09.2020, ми розмістили на сторінках у Facebook та Instagram.

Результати опитування показали, що лише 32% читачів надають перевагу текстам культурного спрямування. 64% опитаних читачів вважають, що сучасні ЗМІ приділяють недостатньо уваги матеріалам культурного спрямування. Крім того, 70% учасників опитування погодилися з тим, що ЗМІ мають більше висвітлювати тему культури.

Тож, орієнтуючись на результати моніторингу інформаційного ринку та беручи до уваги зацікавленість аудиторії, у ході роботи ми створили авторську добірку на тему культури. Добірка підготовлена у вигляді інформаційного проекту, загальний обсяг якого – 0,94 авторського аркуша.

Усі авторські матеріали було розміщено у блозі “Let’s talk about culture”, який ми створили на платформі Blogger.com на базі Google. (<https://culturalissuesmatter.blogspot.com/>) А отже, інформаційний продукт наразі доступний для дослідників та може стати у пригоді іншим авторам.

Добірка містить сім матеріалів: репортаж «Щоденник волонтера Євробачення», портретний нарис «Святослав Вакарчук. Післяконцертне», рецензію на фільм «Теорія всього», замальовку «Atlas Weekend моїми очима», інтерв’ю «Вулична музика в Україні – яка вона?», рецензію на фільм «Збірка промінців надії», замітку «Концертні реалії у 2020».

Головна ідея репортажу «Щоденник волонтера Євробачення» – розповісти читачам про перебіг найбільшого пісенного конкурсу Європи (Eurovision Song Contest), який відбувся у Києві у травні 2017 року; поділитися власними враженнями та передати атмосферу під час роботи у режимі «non-stop».

В основу портретного нариса «Святослав Вакарчук. Післяконцерте» лягла ідея зобразити відомого українського музиканта під час зустрічі з волонтерами, яка відбулася по завершенню грандіозного концерту гурту «Океан Ельзи» до Дня Незалежності України в Одесі.

Основна думка рецензії на фільм «Теорія всього» – розповісти читачеві про біографічну стрічку, у якій влучно передана історія видатного

фізика Стівена Хокінга; показати сильні сторони фільму та поділитися суб'єктивним враженням від перегляду.

Задумка замальовки «Atlas Weekend моїми очима» – познайомити читача з масштабним музичним фестивалем, який щорічно проходить у Києві та збирає сотні тисяч глядачів; розповісти про роботу волонтерів на фестивалі та дружні стосунки між волонтерами з різних міст України; поділитися власними враженнями та історіями, що відбувалися з автором та його друзями за три роки волонтерства на Atlas Weekend;

Авторська ідея матеріалу «Вулична музика в Україні – яка вона?» – познайомити читача з культурою вуличних виступів, розповісти про музику на вулиці як явище в цілому; відповісти на поширені питання щодо вуличної музики; поділитися історією одного з київських музикантів, який дарує свою творчість глядачам просто неба.

Головна думка рецензії на фільм «Збірка промінців надії» полягає у розповіді про особливості стрічки, головних героїв; у наведенні переваг сюжетної лінії, що можуть стати причиною перегляду фільму; поясненні головної думки, яку заклав режисер до своєї роботи.

Замітка «Концертні реалії у 2020» має на меті розповісти читачеві про концерт українського гурту «Один в каное», що відбувся у Києві на оглядовому майданчику КВЦ «Парковий»; зобразити положення музичної індустрії в Україні під час адаптивного карантину; сформувані основні проблеми, яких зазнала музична індустрія внаслідок поширення інфекційної хвороби COVID-19 та як результат – всесвітньої пандемії.

Таким чином, завдання кваліфікаційної роботи виконано у повному обсязі. Вважаємо, що наша добірка журналістських матеріалів на тему культури може бути корисною як для спеціально орієнтованої аудиторії, так і для широкого кола читачів.

ДОДАТКИ

Додаток А

Культурна проблематика

Соціологічне дослідження для кваліфікаційної роботи.

*** Обов'язательно**

Чи читаєте Ви новини? *

Так

Ні

Які матеріали Ви читаєте найчастіше? *

Інформаційні

Аналітичні

Художньо-публіцистичні

Які теми цікавлять Вас найбільше? *

Спорт

Політика

Культура

Економіка

Медицина

Соціальні питання

На Вашу думку — чи достатньо ЗМІ приділяють уваги темі культури? *

Так

Ні

На вашу думку — чи є тема культури важливою? *

Так

Ні

Чи мають ЗМІ більше висвітлювати матеріали культурного спрямування? *

Так

Ні

https://culturalissuesmatter.blogspot.com

LET'S TALK ABOUT CULTURE

ПОШУК

ЦІКАВЕ

грудня 03, 2020

ЩОДЕННИК ВОЛОНТЕРА ЄВРОБАЧЕННЯ

—

[Поділитися](#) [Опублікувати коментар](#) [ДОКЛАДНІШЕ](#)